

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: I. M., narozený X, státní příslušnost X, t.č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty (dále jen **ZZC**),

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 1.7.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2020 č.j. MV-92186-2/OAM-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 1.7.2020** předanou k poštovní přepravě dne 2.7.2020 a soudu doručenou dne 3.7.2020 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2020 č.j. MV-92186-2/OAM-2020, kterým bylo rozhodnuto o jeho žádosti tak, že správní řízení se dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), zastavuje.
2. **V úvodu žaloby** žalobce shrnul skutkové okolnosti a uvedl, že je osobou X národnosti a nemá žádné státní občanství. Naposledy byl státním občanem Sovětského svazu (dále jen **SSSR**), jehož měl také cestovní doklad. Žádné státní občanství od té doby neměl a o žádné nežádal, od první žádosti o udělení mezinárodní ochrany se zdržoval na území České republiky (dále jen **ČR**). Při zajištění dne 5.6.2020 mu bylo nařízeno karanténní opatření v zařízení Bělá-Jezová a byl poučen, že do 7 dnů má právo požádat o udělení mezinárodní ochrany, čehož dne 6.6.2020 využil. Na jeho pokoj mu byl po oznámení skutečnosti, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

chtěl požádat, donesen formulář s názvem „žádost o udělení mezinárodní ochrany“. Formulář dle instrukcí na něm vyplnil, formulář neobsahoval žádnou kolonku, která by byla označena jako důvody žádosti. Do formuláře vyplnil st. příslušnost: X, neboť se na X narodil. V zařízení Bělá-Jezová mu nebylo poskytnuto právní poradenství ani žádné další informace k žádosti; domníval se, že své důvody bude moci sdělit správnímu orgánu při pohovoru. O tom, že v případě další opakované žádosti musí své důvody uvést písemně, nevěděl. Chtěl požádat o mezinárodní ochranu, neboť na X se vrátit nemůže, jelikož není veden jako X občan a ani zastupitelský úřad mu nevystaví cestovní doklad.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť vůbec nezjišťoval důvody podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Jeho další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu žalovaný nemohl řádně posoudit, když nezjišťoval, jaké důvody žalobce vedly k jejímu podání. Žalobce, který je momentálně zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, podal žádost o mezinárodní ochranu písemně, nebyl však poučen o tom, že tato písemná žádost bude jediným úkonem v řízení a že mu později nebude umožněno podrobně sdělit důvody nové žádosti o mezinárodní ochranu; nacházel se v zařízení Bělá-Jezová a neměl v době podání žádosti přístup k právní pomoci. Bez poučení a právní pomoci tudíž ani nemohl vědět, že by měl své důvody písemně sdělit. V Bělé-Jezové mu bylo umožněno pouze vyplnit formulářovou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Základním předpokladem toho, aby žalovaný mohl řádně posoudit další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, je, že žalovaný od žadatele zjistí důvody podání nové žádosti a tyto porovná s důvody, které dotýčný uváděl v předchozích řízeních. To však žalovaný neudělal, neboť se spokojil s tím, že žalobce v písemné žádosti žádné důvody neuvedl. V takovém případě by však bylo na místě, aby žalovaný žalobce alespoň vyzval k odstranění vad žádosti, resp. k doplnění důvodů žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud žalovaný nezná důvody žádosti, logicky tuto žádost nemůže posoudit. Uvedení důvodů žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za jednu ze základních náležitostí podání žádosti.

V souladu s § 9 zákona o azylu se na rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany [§ 8 písm. a)] použije zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), s výjimkou některých ustanovení. Mezi tyto výjimky nepatří § 37 správního řádu, který se tím pádem na řízení ve věci mezinárodní ochrany plně uplatní. V souladu s § 37 odst. 3 správního řádu platí, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Poté, co žalovaný zjistil, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu neobsahuje žádné důvody jejího podání, měl postupovat v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu a vyzvat žalobce k doplnění důvodů žádosti. Takový postup je o to důležitější z toho důvodu, že při podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu se obvykle neprovádí pohovor (viz § 23 zákona o azylu). Žalovaný však přesto musí žadateli umožnit sdělit důvody žádosti o mezinárodní ochranu. V situaci, kdy žalobce nebyl poučen o tom, že mu v řízení nebude umožněno sdělit konkrétní důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu jinak než při jejím samotném podání, byl žalovaný povinen jej vyzvat k doplnění těchto důvodů později. Protože tak neučinil a o žádosti rozhodl, aniž by mu byly známy důvody, proč se žalobce obává návratu do vlasti, zatížil svým postupem řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle ustanovení § 37 odst. 1 správního řádu je nutno podání posuzovat podle jeho skutečného obsahu. Žalovaný měl k

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

dispozici informace vedené ve spise u Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pod sp. zn. KRPA-144970/ČJ-2020-000022-ZZC, ze kterého jasně vyplývá, že žalobce uváděl, že naposledy byl veden jako občan SSSR, tedy státu, který již téměř 30 let neexistuje. Na území ČR se nachází od roku 1992, přičemž nikdy nevlastnil jiný cestovní doklad, než doklad vydaný SSSR. Ačkoli se žalobce v průběhu svého pobytu na území obrátil na zastupitelský úřad X, na jejímž území se narodil, cestovní doklad mu vydán nebyl, a proto se domnívá, že není veden jako X občan. Žalovaný pochybil, když se těmito skutečnostmi nezabýval a nevzal je v potaz při hodnocení žádosti ze dne 6.6.2020, neboť osoba bez státní příslušnosti nemůže žádat o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž pouze o přiznání takového statusu. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí).*

3. **Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 22.7.2020 č.j. 60 Az 26/2020-18** byl žalobci zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který byl součástí žaloby.

4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 10.6.2020 č.j. MV-92186-2/OAM-2020** bylo rozhodnuto o žádosti žalobce tak, že správní řízení se dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavuje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 6.6.2020 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ve které neuvedl žádné konkrétní důvody jejího podání. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již čtvrtá v pořadí.

Poprvé požádal žalobce o mezinárodní ochranu v ČR dne 30.11.2006 a rozhodnutím ze dne 6.12.2006 č.j. OAM-1345/VL-20-2006 byla jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji svým rozsudkem ze dne 12.11.2007 č.j. 64 Az 136/2006-17 zamítl, s nabytím právní moci ke dni 15.1.2008. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen **NSS**). Správní řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu bylo pravomocně ukončeno dne 26.8.2008, kdy nabylo právní moci usnesení NSS ze dne 6.8.2008 č.j. 1 Azs 60/2008-51, jímž byla odmítnuta kasační stížnost pro nepřijatelnost.

Podruhé požádal žalobce o mezinárodní ochranu v ČR dne 25.9.2017; rozhodnutím ze dne 8.1.2018 č.j. OAM-145/LE-VL17-VL13-2017 mu nebyla udělena mezinárodní ochrana v žádné formě. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji svým rozsudkem ze dne 9.4.2018 č.j. 62 Az 1/2018 zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost k NSS. Správní řízení o jeho druhé žádosti o mezinárodní ochranu bylo v případě žalobce pravomocně ukončeno dne 31.8.2018, kdy nabylo právní moci usnesení NSS ze dne 30.8.2018 č.j. 9 Azs 150/2018-28, jímž byla odmítnuta kasační stížnost žalobce pro nepřijatelnost.

Potřetí požádal žalobce o mezinárodní ochranu v ČR dne 1.6.2019 a rozhodnutím ze dne 23.9.2019 č.j. OAM-309/LE-BA02-BA04-2019 bylo řízení o této žádosti zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, tedy z důvodu nepřipustnosti opakované žádosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalobce nepodal proti vydanému rozhodnutí žádný opravný prostředek.

Žádost o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal dne 6.6.2020, je další opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Správní orgán posoudil důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a provedl srovnání s jeho

tvrzeními, která učinil v rámci předchozích řízení ve věci mezinárodní ochrany. Následně správní orgán dospěl k závěru, že žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu, když ve své současné žádosti neuvedl naprosto žádné důvody jejího podání. Ani správní orgán pak neshledal žádné nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy, když mimo jiné vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na X, konkrétně z Informace OAMP MV ČR, X-Situace v zemi, ze dne 25.4.2020, a z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 15.8.2019 č.j. 131227-6/2019-LPTP.

Po vyhodnocení citovaných podkladů správní orgán uzavřel, že od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od září 2019, nedošlo ani v rámci obecné situace na X k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k důvodům, které uváděl pro její podání. Ostatně ani sám žalobce ve své další opakované žádosti nic takového netvrdil, když neuvedl naprosto žádné důvody jejího podání. Žalovaný tedy dospěl k závěru o naplnění podmínek ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu, a řízení o další opakované žádosti žalobce zastavil.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 20.7.2020** mimo jiné uvedl, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již čtvrtá v pořadí a žalobce ji podal dne 6.6.2020. Jedná se tak o další opakovanou žádost ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, ve které neuvedl žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu dne 30.11.2006 a jeho žádost byla rozhodnutím ze dne 6.12.2006 č.j. OAM-1345/VL-20-2006 zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, v tehdy platném znění. Za důvod podání žádosti označil obavu o svůj život pro potíže s lidmi z podsvětí, kteří ho nutili ke spolupráci a vyhrožovali mu, když jejich nabídku nepřijal. Dalším důvodem byla legalizace pobytu na území ČR, kde často pobýval nelegálně, za což mu bylo uloženo opakovaně správní vyhoštění. Svou druhou žádost žalobce podal dne 25.9.2017 a rozhodnutím ze dne 8.1.2018 č.j. OAM-145/LE-VL17-VL13-2017 mu nebyla udělena mezinárodní ochrana v žádné její formě podle §§ 12 až 14b zákona o azylu. Jako důvod podání druhé žádosti uvedl probíhající válku na X a zopakoval své obavy z mafie. Pro stejné důvody požádal potřetí o mezinárodní ochranu dne 1.6.2019 a rozhodnutím ze dne 23.9.2019 č.j. OAM-309/LE-BA02-BA04-2019 bylo řízení zastaveno z důvodu nepřipustnosti opakované žádosti ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Po zhodnocení i vzájemném porovnání výpovědí žadatele ve všech předcházejících řízeních nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Svou vlast neopustil z azylově relevantních důvodů a v případě návratu do vlasti nic nenasvědčuje tomu, že by byl postižen za svou azylovou žádost v zahraničí. Žalovaný řízení o další čtvrté v pořadí opakované žádosti zastavil svým usnesením podle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Žalobce neuvedl v aktuální žádosti nové skutečnosti, uvedl pouze, že o mezinárodní ochranu žádá. Správní orgán neshledal žádné okolnosti, které by souvisely s důvody stanovenými zákonem o azylu, a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

pro které by se měl žalobce obávat návratu do vlasti a žádat o mezinárodní ochranu. Při posuzování poslední žádosti o mezinárodní ochranu vycházel žalovaný z informací, které si v průběhu správního řízení shromáždil k politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na X, a po jejich vyhodnocení uzavřel, že od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost, tedy od září 2019, nedošlo na X k žádné změně, která by mohla mít vliv na posuzování aktuální žádosti. Svou čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal poté, co bylo dne 5.6.2020 rozhodnuto Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů v platném znění (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Doba zajištění je stanovena na 90 dnů. Zajištěn byl žalobce z důvodu, že nevycestoval z našeho území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 21.9.2017 č.j. KRPT-208378-22/ČJ-2017-070022 a na území ČR tak pobýval neoprávněně. Žalovaný postupoval v souladu s namítaným ustanovením § 37 správního řádu. Žádost podle § 45 správního řádu splňovala předepsané náležitosti podání (bylo z ní patrné, kdo je činí, které věci se týká, co se navrhuje a podpis žadatele), nebylo tedy nutné žalobce vyzývat k odstranění nedostatků. Pohovor s žalobcem nebyl proveden, neboť šlo o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán neshledal nezbytnost provedení pohovoru ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán neshledal žádné změny okolností případu žalobce, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by byl v zemi původu vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný neposoudil žádost jako přípustnou a proto řízení zastavil ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 10.6.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 20.7.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky bylo napadené rozhodnutí ze dne 10.6.2020 žalobci předáno dne 19.6.2020.
7. **Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou ze dne 6.8.2020**, ve které uvedl, že žalovaný na jeho námitky v podstatě nereagoval, pouze opakoval argumentaci z napadeného rozhodnutí. Reagoval pouze v tom smyslu, že podání dle žalovaného nebylo vadné ve smyslu § 37 správního řádu. Žalobce v této souvislosti poukázal na definici žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o azylu. Za situace, kdy je žalobce zbaven osobní svobody, bez přístupu k bezplatné právní pomoci a není ani řádně poučen, nemůže mu správní orgán objektivně klást za vinu, že písemně do žádosti neuvedl žádné důvody, neboť ani nevěděl, že je uvést musí, neboť mu to později již nebude umožněno (neproběhne s ním pohovor, kde by mohl správnímu orgánu vše sdělit). Naopak se jedná o situaci zcela výjimečnou, kdy v důsledku nařízené karantény v zařízeních pro zajištění cizinců neměl žalobce po dobu karantény fakticky právo na bezplatnou právní pomoc, jediné poučení bylo, že může do sedmi dnů požádat o udělení mezinárodní ochrany. Postup žalovaného je v tomto ohledu přepjatě formalistický, v rozporu s principem non-refoulement.
8. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné

správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.

9. Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu pro účely tohoto zákona se rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.
10. Dle § 11a odst. 3 zákona o azylu podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
12. Zdejší soud v úvodu zejména poukazuje na to, že koncept tzv. opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany byl do zákona o azylu promítnut na základě tzv. procedurální směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26.6.2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Ustanovení § 11a a násl. zákona o azylu zohledňuje situaci, kdy je žádost podávána žadatelem opakovaně, přičemž však cizinec neuvádí žádné skutečnosti či zjištění a současně ani z úřední činnosti příslušného správního orgánu nejsou známy nové skutečnosti, které žadatel nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení, a jež by svědčily o jeho možném pronásledování podle definice uvedené v tomto zákoně nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy. Speciální postup pak upravuje odstavec 3 citovaného ustanovení, jež se užije v případě tzv. další opakované žádosti, tj. třetí a další v pořadí, podané po zamítnutí opakované žádosti. Plně v souladu s procedurální směrnicí je konstatováno, že, je-li na základě předchozích řízení či s ohledem na absenci podstatných změn okolností vztahujících se k pronásledování či hrozbě vážné újmy možné se domnívat, že jimi cizinec nebude vystaven, správní orgán řízení usnesením zastaví.
13. Jak uvádí důvodová zpráva k novelizaci zákona: „Cílem transpozice tohoto ustanovení bylo zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v ust. § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti - zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.“

14. Jak plyne z výše uvedeného, úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí předchozích žádostí o azyl. Dle NSS srovnatelně např. jeho rozsudek ze dne 18.12.2003 č.j. 5 Azs 24/2003-42 „se zpravidla může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta.“
15. Z napadeného rozhodnutí vyplývá – žalovaný provedl komparaci žádostí a neshledal žádné změny skutečností, jež by mohly vést k přehodnocení jeho předchozího stanoviska o nedůvodnosti žádosti, řízení dle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil. S tímto postupem se soud plně ztotožňuje.
16. V daném případě je v tomto směru rozhodující konkrétní situace žalobce, kdy popis konkrétní situace je především na žalobci samém. V rámci správního řízení o žádosti, kdy byla posuzována předchozí žádost, tedy žádost ze září 2019, nedošlo k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Ostatně sám žalobce ani ve své další opakované žádosti nic takového netvrdil, nepředložil nové důkazy, které by předchozí závěry žalovaného zpochybňovaly a nastiňovaly podstatnou změnu okolností ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu. Nebyla tedy splněna podmínka pro meritorní posouzení opakované žádosti - novost tvrzení ve vztahu k předchozímu řízení. V dané věci je zjevné, že nebyl dán zákonný důvod pro meritorní posouzení opakované žádosti a správní orgán v souladu se zákonem zastavil řízení o čtvrté žalobcově žádosti na základě § 11a odst. 3 zákona o azylu, neboť ve smyslu tohoto ustanovení nebylo zjištěno (a žalobce v tomto směru nic konkrétního netvrdil), že by nastala taková podstatná změna okolností vztahující se k § 12 zákona o azylu či k § 14a téhož zákona, na základě kterého by bylo možné se domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo mu hrozí vážná újma.
17. Současně soud konstatuje, že se žalovaný nedopustil namítaných procesních pochybení v průběhu správního řízení. V případě opakované žádosti se pohovor s žadatelem neprovádí, žalobce měl možnost sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem, což se i stalo a žalobce poskytl stručné prohlášení do žádosti.
18. K námitce, že žalovaný měl postupovat v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu a vyzvat žalobce k doplnění důvodů žádosti, soud uvádí, že naplnění ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu je třeba posuzovat s ohledem na jeho smysl, nikoli formalisticky, a pokud tedy z podané žádosti bylo jasné, čeho se žalobce domáhal, nebylo třeba žalobce vyzývat k doplnění důvodů žádosti. Žalobce mohl vyjádřit a uvést důkazy a skutečnosti na podporu své žádosti, avšak ve svém prohlášení k žádosti se omezil na pouhé velmi obecné

konstatování bez rozvedení své situace („Žádám azyl“), přičemž se jednalo již o čtvrtou žádost, tudíž byl seznámen s tím, jak je v takovém případě postupováno.

19. Žalobce by měl mít na paměti, že ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu představuje určitou formu zjednodušeného správního řízení, v němž již není třeba opakovaně podrobně rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů jako v řízení o původní žádosti, ale toliko posoudit, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovala možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tuto podmínku žalovaný splnil, jestliže provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem v průběhu všech čtyř postupně podávaných žádostí, přičemž je shledal prakticky shodnými, což odůvodňovalo jeho závěr o postupu dle citovaného ustanovení. Současně soud uvádí, že bylo odpovědností žalobce, aby se žalovaný případnou změnu podstatných okolností dozvěděl. Žalobce však zůstal ke své vlastní újmě pasivním, resp. žádné nové skutečnosti neuváděl, a žalovanému tudíž nelze vyčítat, pokud se v odůvodnění rozhodnutí omezil na konstatování neměnnosti azylových důvodů.
20. Závěrem soud uvádí, že žalovaným byl zjištěn skutkový stav v souladu s požadavky § 3 správního řádu, když si opatřil materiály vztahující se k předchozí podané žádosti a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce. Napadené rozhodnutí bylo přesvědčivě odůvodněno a bylo z něj patrné, z čeho správní orgán vycházel, jak svá zjištění hodnotil i k čemu jej tyto úvahy vedly. Z výše uvedeného je dále zjevné, že nebyl dán zákonný důvod pro meritorní posouzení opakované žádosti a správní orgán v souladu se zákonem zastavil řízení o čtvrté žalobcově žádosti na základě ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu, neboť ve smyslu tohoto ustanovení nebylo ani zjištěno (a žalobce v tomto směru nic konkrétního netvrdil), že by nastala taková podstatná změna okolností vztahující se k § 12 zákona o azylu či k § 14a téhož zákona, na základě které by bylo možné se domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo mu hrozí vážná újma.
21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádnou z žalobních námitek neshledal důvodnou.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 28. srpna 2020

JUDr. Alena Hocká, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.